

הכתבה המקורית של "העולם הזה" לפני 32 שנים

תינוק אמכירה

הילדה הפעוטה המשיכה לישון ליד אמם, רק אז השיבה האם לשאלתי: כן, נתנו מודעה, אז מה? "איפה הילד?" שאלתי. "כאן." היא הצביעה על ביטנה. כאותו רגע זו כנראה העובר בביטנה, נה, זעזוע קטן עבר את גופה של האשה. היא חזרה והסמיקה. אני חושבת שיהיה ילד... הרמתי עיני בתמיחה. אני תמיד יודעת אם יהיה ילד או ילדה, המשיכה, הפעם זה יהיה ילד."

שיבעה ילדים ואין כסף

למה אתם רוצים למסור את הילד? האשה לא הסתכלה בי, היא כבר לא חייכה. יש לנו שיבעה ילדים. אין כסף. לבעלי אין עבודה, וגם כשיש עבודה, לא מספיק הכסף. תמיד אין כסף. היה כבר משהו? היא לא ענתה, כי לפתע פרצו הילדים פנימה. בצרפתית פנו לאמם שתכריע ביניהם: אחד לקח את בובתה של ג'נט. לילדים היו עיניים גדולות מאוד, ואילו איבריהם היו רכים ורקים. עיני נתקלו בכתקי משה חדר, היה כתוב עליו, שם בעל הצרף. הילדים שוב הלכו עם בובתם הקרועה והמלוכני לכת.

שוב שאלתי: היה כבר משהו בעניין המודעה? כן, היו שניים. אחד היה גבוה ורוזה, מרומניה. הוא היה כבן 50, ריבר הרבה, אמר שיבוא וישלם כמה שנרצה, אפילו יותר. לא דיברתי איתו על כסף. אני לא

מישפחת חדר לפני לידת בני (1956) אוני חטשו פרוטקציה בין הילדים

על אחת המיטות ישבה אשה גביר התקומה ובעלת הבעה טובלת, כרסה בין שיניה. היא נראתה בחורשי הריונה האחרונים, וכנראה שהחום העיק עליה. לידה שככה ילדה בת שנה וחצי וישנה. היא היתה מקוסה במיטפתת להגנה בפני הזוכים.

נתתם מודעה בעתון? הקשיתי. האשה ביקשה מהילדים לצאת. רק לידה ככת עשר נשארה שכובה על מר טה אחורית. היא נראתה כקודחת בחום. עשוי מלוחות יעץ, מילא את החסר.

שרצו בצרף זה כמו ככל שאר הצרפים.

נא להכיר:

את הצרף היתה פתוחה. זה היה צרף כפול, או שני צרפונים מחוברים יחד. ריצפתו היתה עשויה פסי בטון. ריהוטו: ארון לכל קטן וחמש מיטות. כסאות לא היו. שולחן קטן, עשוי מלוחות יעץ, מילא את החסר.

תחילת הסיפור במודעה קטנה, במסג המודעות העממיות. היא לא כלטה במאומה בין המודעות המיס חריות השונות של מעריב. היה כתוב שם רק שמציעים ילד לאימוץ, מיד עם לידתו. לפנות לצרף 296, מעברה ב', אשקלון. נסעתי מיד.

הגעתי למקום. צרף 296 בלט לטור כה. הוא היה נקי, בתוך סביבה מלוכני לכת. אפילו אותה רחבה קטנה לפני הצרף הבהיקה בניקיונה. רק הזוכים

האחים שלי, שהיה להם מול וגרלו אצל ההורים, ולא נמכרו לאחרים. אבל עשיתי איתם טעות. העמ דתי אותם במיבזנים, כדי לראות אם יאהבו אותי בכל מיקרה או לא. אז עשיתי להם מה שהייתי עושה להורים שגידלו אותי. הייתי מעלים להם דברים בבית. אחיותי התרגנו מאוד, קראו לי צ'צ'ח והתנתקו ממני. עד היום הקשר שלנו כמעט בלתי-קיים. כאשר נפגשים ברחוב אומרים שלום, וזה הכל.

סתם

דבר דפוק

תקופת הצבא הייתי כמו יריו. נוסע פעם למישפחה הזאת ופעם למישפחה השניה. ככל מקום הייתי חושף בעצם סטירת-לחי. רק הדרוה שלי נתנה לי אהבה וחום. צבא היו לי כמה נפקודיות, ישבתי בכלא, אבל סיימתי את השרות. מייד עם שרות-המילואים הראשון שלי היה לי תקל רציני. שירתתי

בשכם, והיתה הפגנה. יריתי צרור בכונה לפגוע, אבל לא פגעתי באיש. עשו לי תקרה, שלחו אותי לצרף בריאות-הנפש ושיחררו אותי מצ'חל בפרופיל 21. מאז לא יכולתי לקבל רישיון-נהיגה.

בהתחלה הייתי מאוד סקרן לגבי הוריי ואחיי הביולוגיים, ולכן ניסיתי לצאת עם כל מיני בחורות שהתגוררו בשכונת להוריי והייתי חוקר אותן על חיייהם-משפחה שהמצצתי, על היחס בין ההורים והאחים. גיליתי שאמי, בעצם, אשה מיסכנה, שלא יודעת להסביר את עצמה. אני אוהב קלפים ומשקאות, ומבזבז כסף על עצמו, ולא על המישפחה. בשבילי הוא לא בוא-אדם. ההתלבטויות שלי נמשכו. חיפשתי את זהותי האמיתית ואת אישיותי. כיום אני מרגיש כמו בני-קירמאיר, ארם. לא ספרתי ולא אשכנזי, סתם דבר דפוק, בלי זכויות.

עד היום לא החלפתי את שם מישפחתי, קירמאיר, מכיוון שחשבתי שזה דרוש לי כדי לרשת את הוריי,

מוסרי? כך עושים במדינה מתוקנת? בצבא היכרתי בחורה תימניה שגם היא עברה הרבה דברים קשים בחיים שלה, והתאהבתי בה. מישפחת קירמאיר אמרה לי שהם לא רוצים שתאתחן עם בחורה מערות-המזרח.

אשה וזרה לנו מלח על הפצעים, כאשר אתה מביא הביתה תימניה, הם אמרו לי. אבל הדרוה מימנה את החתור, נה, ועברנו לגור במיבנה שהיא בנתה לי בחצר. כאשר נולדה בתי הראשונה, החי לטתי שאני צריך ללמוד מיקצוע וי לעשות משהו עם עצמי. עד אז לא היה איכפת לי כלום, כי הדרוה היתה מפרנסת אותנו ככבוד. אם המשכורת במשך היתה אז 3000 לירות, היא היתה נותנת לי 10 אלפים ל" לחודש. התחלתי ללמוד הנהלת-חשבונות בקורס. היכרתי כמה אנשים שהיו קבי לבנים. ראיתי שזה מתאים לי, והפכתי קבלן-שיפוצים. זה היה ממש מיכרהי וזה. לפני שש שנים נפטרה הדרוה שלי.

למכור תינוק באופן פומבי, במודעה בעיתון? הרי זה לא נעשה בסור, היתה המודעה המקורית בעיתון, והיתה הכי תבה בהעולם הזה. איך נתנו לזה לקרות? האם זה חוק?

שונות
יום הולדתו למשפחה טובה. פר-
מעברה ב', אשקלון צרף
296

לשלם, רצה גם להביא את אשתו. אמר שיבוא עור היום אחרי העבודה. הוא פועל ואין לו ילדים. מיסכו, כבר נשוי הרבה זמן. הוא אמר שיהיה טוב לילד שלי והוא ואשתו יהיו יותר טובים מהורים טיבעיים."

בעל הבית

לפתע הופיע הוא: בעל שער שחור, גובה בינוני, כבן 35. רציית לדבר עמי? הוא הולכיני למיטות האחוריות, מאחורי ארון ששי מש כעין מחיצה. דרך אגב, ליטף ילד כבן ארבע, ביקש ממנו שיצא. הילד יצא, נשארוני יחידים.

האב הביולוגי משה (1956) אחת נשוי

למה אתם נותנים ילד לאימוץ? שאלתי. לא חשוב, אשאל קודם אני: אולי לא ניתן לך. אתה נשוי ויש לך ילדים? השבתי שאני נשוי וכי יש לי ילד, אך אשתי לא תוכל ללדת יותר. לא טוב, לא טוב. השיב. אני רוצה שלילד שלי יהיה טוב. אולי אתם תעשו פרוטקציה בין שני הילדים? אני חושב שלא נותנים אותן. אולי נראה אשה שלך, אולי אשה טובה. אבל לא, אני חושב שלא. לא תוכל להיות אבא טוב אם יש לך כבר ילד משלך."

עובר עובר לסוחר

יש לי תנאי אחד, הסכיתי: לאשתי אסור לראות את הילד (המשך בעמוד 18)

מאז מנסה מישפחת קירמאיר להור ציאנו מהבית. הם עושים זאת מכל מיני תואנות. אחרי שגולדו לי שלושה ילדים התגרשתי מאשתי. זה היה מכאיב מאוד, והפרידה מהילדים קשה עלי מאוד עד היום. כיום אני רוצה לתבוע את המדינה על העוול שנגרם לי, על ילדותי העשוקה ועל כך שנמכרתי כחפץ. אני יודע כי לא אוכל לעשות זאת מתוך מדינת-ישראל, ועל כן נסעתי לפני כמה חודשים לגרמניה, וכיררתי את העניין עם עורך-דין שם. הוא ביקש שאביא לו את כל ההוכחות. לכן החלטתי לפנות להעולם הזה ולספר את סיפורי. אני רוצה לברר את מי עלי לתבוע, וממי אני וכא לפיצוי על כל מה שקרה לי בילדותי. כעת אני מנותק מהורי הביולוגיים וגם מהורי המגדלים. אני יכול לאמר שאני אפילו שונא אותם. וכל זה מפני שאף אחד לא התערב ולא הפסיק את המיסחר בתינוקות, כאשר עמרת להי וולד.